

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 11 / 10-11-2021

In deze Nieuwsbrief helaas geen levensverhalen van jaargenoten. Enkele verhalen zitten nog in de pijn. Even afwachten dus! Wel biedt deze nieuwsbrief interessante informatie van diverse aard.
Veel leesplezier!

	Ter herinnering aan Wim Vervoort echtgenoot van Tiny Vervoort-Janssen Sevenum, 14 september 1950 Gennep, 24 februari 2017 Lieve, lieve Wim, Je bent en was mijn maatje, je hebt mijn leven mooi gemaakt! Je was altijd positief, ook toen je ziek werd. We gingen ervoor! We zeiden tegen elkaar het is wat het is. We maken er samen nog een mooie tijd van. <i>Kus Tiny</i>	Lieve papa, Fietsen heb ik van jou geleerd en dat doe ik nog steeds. Met computers heb je me in aanraking gebracht en dat doe ik nog steeds. Maar bovenal houden wij je opgewektheid en optimisme in gedachte. Dat geef ik door aan mijn kinderen. <i>Martijn</i> Lieve papa, Je stond altijd voor ons klaar. Wij konden altijd goed met elkaar praten. Je hebt ons het schaken en het fietsen geleerd. Bedankt voor alles. <i>Niels</i> Lieve papa, bedankt voor alles, je bent en blijft de allerliefste papa en opa. Ik was je meisje. <i>Maike</i>
--	---	---

In de eerste nieuwsbrief (d.d. 10 mei 2019) heb ik aandacht besteed aan alle jaargenoten, waarvan bekend was, dat zij waren overleden. Van Wim Vervoort kon ik toen geen nadere informatie achterhalen. Via Marga Kuijpers ontving ik onlangs bovenstaand gedachtenisprentje van haar dorpsgenoot Wim. Hartelijk dank daarvoor. Ik ben opnieuw op zoektocht gegaan, doch helaas heb ik ook nu geen familie van Wim kunnen traceren. Zo zoek ik ook nog steeds meer informatie over Henk Brauer (uit Broekhuizenenvorst). Wie kan mij op weg helpen?

In Memoriam Harry Valk (07-10-1937 / 21-09-2021)

Op 21 september 2021 is in De Beyart in Maastricht Harry Valk overleden. Hij zou een paar dagen later 84 jaar zijn geworden. Harry was van 17 juli 1964 tot 1 september 1966 surveillant en leraar op Rolduc. Velen zullen zich hem nog wel kunnen herinneren. 'Een man met een doorwond hart', zo werd Harry tijdens zijn uitvaart beschreven. Hij had geen gemakkelijke jeugd en ook in zijn leven werd hij vaak gekweld door onzekerheid en depressies; op latere leeftijd leed hij aan dementie. Toch was zijn laatste decennium in zijn leven een periode van geluk samen met zijn vriend, Louis Delahaye. Zij ondernamen vele culturele reizen en tien maal overwinterden zij samen in Spanje.

Hieronder heb ik zijn gedachtenisprentje afgedrukt.

In dankbare herinnering aan HARRY VALK

Harry moest al jong op eigen benen staan. Hij verliet het ouderlijk huis om te gaan studeren aan het kleinseminarie en later aan het grootseminarie Rolduc. Daarna heeft hij, geheel op eigen kracht, en naar zijn gevoel vaak alleen, zijn levenspad bewandeld. Daarom waren de jaren met Louis voor hem een zegen, eindelijk iemand die met hem samen was.

Zijn leven stond van jongs af aan in het teken van dienstbaarheid aan een ander. Eerst was er de dienstbaarheid aan God, daarna aan de jongeren van het internaat van het Bisschoppelijk College en de leerlingen van de gelijkgenaamde middelbare school om tenslotte zijn aandacht en liefde te wijden aan de parochianen van verschillende parochies in midden Limburg en uiteindelijk Maastricht.

Harry heeft honderden jongeren begeleid en gesteund en sommigen werden vrienden voor het leven. Een aantal van hen woonden korter of langer bij hem in, en zijn onder zijn vleugels volwassen geworden. Hij nam de jonge mens zeer serieus en gaf hem een grenzeloos vertrouwen.

Harry behandelde iedereen vanuit een gelijkwaardige positie. Hij kon heel moeilijk omgaan met autoriteit en als hij daarmee werd geconfronteerd wist hij zich geen houding te geven en reageerde met een mengeling van verontwaardiging, ongeloof, verdriet en onmacht.

Naast een leven in het teken van dienstbaarheid aan de jeugd, waren reizen, geschiedenis en cultuur zijn lust en leven. Hij heeft tientallen jong volwassenen op zijn reizen meegenomen en hen passievol kennis laten maken met de bakermat van onze beschaving.

Zo veel als hij van de ander hield, zo moeilijk vond hij het om van zichzelf te houden. Ook was er de continue twijfel of hij het wel goed had gedaan. In zijn laatste levensfase heeft zijn onzekerheid en angst hem veel te lang getergd. Dit had, zeker hij, niet verdiend.

We zijn dankbaar voor zijn vriendschap en liefdevolle aandacht. De naam HWA Valk zullen we, tot het ons moment is, liefdevol met ons meedragen.

Lieve Harry, we denken met liefde en dankbaarheid terug aan de talloze malen dat onze wegen kruisten.
Rust zacht en gelukkig.

Uiterst rechts op deze foto staat Harry Valk.

Herkent u de andere personen nog?

In Memoriam Lei Crombach (09-11-1935 / 27-09-2021)

In dankbare herinnering aan

Lei Crombach

* 9 november 1935
† 27 september 2021

Geboren in Kerkrade.
Gecremeerd in Eijsden.

Bij toeval kwam ik medio augustus 2021 een CD met foto's van Rolduc, gemaakt door Lei Crombach, tegen. Lei was van 17 juli 1964 tot 1 juli 1969 surveillant en Prefect Externaat op Rolduc. Omdat Lei wellicht geïnteresseerd zou zijn in onze nieuwsbrieven, stuurde ik een mailtje naar het mailadres op deze oude CD. Wellicht klopte dit adres nog.

Per omgaande ontving ik op 24 augustus 2021 een korte reactie van Lei: *'Dank voor je mail. Ik ben zeker geïnteresseerd; binnenkort reageer ik uitgebreider. Groet, Lei Crombach'*.

Een maand later kwam er een mailtje van zijn vrouw, Mien: *'Hoi Jo, het gaat iets langer duren met Lei. Hij kan nu niet typen. Hij heeft op dit moment over zijn hele lichaam een blaarziekte. Iedere dag komen ze hem insmeren en inpakken; daarnaast krijgt hij medicijnen. Hij zal zo spoedig mogelijk zelf mailen, maar nu kan het niet. Groeten van Lei en Mien.'*

Vier dagen later liet Mien me weten, dat Lei op 27 september 2021 in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Daar is hij in het bijzijn van zijn kinderen, Coen en Patrick, en van Mien 's nachts overleden.

Afscheidsdienst

Van Mien ontving ik onlangs de teksten van zijn afscheidsdienst. Ik citeer hieronder delen uit zijn levensschets, zodat wij ons een beeld kunnen vormen van zijn rijk leven.

'Lei werd op 9 november 1935 geboren in Kerkrade. Hij had als 'klein jungske' zijn hart al op de goede plaats. Hij groeide op in een periode van weinig overdaad en hard werken. Velen werkten in de steenkolenmijnen. Lei kon via het gymnasium op Rolduc zijn priesteropleiding volgen. In 1962 is hij tot priester gewijd. Na deze wijding heeft Lei twee jaar als kapelaan in Nieuwenhagen gewerkt; daarna werd hij op Rolduc benoemd.

Maar de priesterroeping beantwoordde uiteindelijk niet aan al zijn wensen. Hij verliet het ambt en ging werken in het onderwijs. Eerst aan het ITO in Wijck en daarna aan de LTS in Maastricht. Hij was een graag geziene docent, niet alleen bij zijn collega's, maar ook bij de leerlingen. Vooral de zwakkere leerling kon rekenen op extra aandacht van Lei. Ontwikkelingen als schaalvergroting en nieuwe zienswijzen op didactisch vlak betekenden ook, dat een traditionele kijk op lesgeven onder druk kwam te staan. Niet meer de leerlingen stonden centraal, maar het instituut en het proces. Lei, de docent, die het beste met zijn leerlingen voorhad, had steeds meer moeite met dit knellend proces. Uiteindelijk verliet hij met spijt het onderwijs.

.....

Lei was handig; thuis voerde hij vele uitdagende klussen uit. Muziek maken was echter zijn grote hobby. Of het nu spelen was op zijn gitaar, de bombardon, de keyboards of het accordeon. Hij kon er goed mee overweg. Lei speelde graag op bijeenkomsten van de Zonnebloem en voor bewoners van zorginstellingen. Ook was hij in Eijsden lid van een koor; graag zong hij Gregoriaans. Zijn beide zoons hebben zijn passie voor muziek overgenomen.

.....

Zijn creativiteit en vaardigheid kwamen hem goed van pas, toen door zijn spierbepierking (hij leed al jaren aan de spierziekte HMSM) bepaalde instrumentale handelingen niet soepel gingen. Hij zocht en vond altijd oplossingen.

.....

Lei was een medemens, liefdevol, bescheiden en blijmoedig. Hij gaf zijn kinderen en kleinkinderen diverse levenswaarden mee als een fundament voor het leven. Niet een ziekte of een moeilijke situatie is bepalend, maar hoe je er mee omgaat.

.....

Hij was dankbaar voor alle goede hulp van zijn dierbaren en voor het feit, dat zijn vrouw en zijn kinderen hem thuis hebben kunnen verzorgen en bijstaan. Lei en Mien waren 51 jaar getrouwd. Voor Lei is op 27 september 2021 de dag overgegaan in een nacht met licht aan de horizon.'

Persoonlijk

Persoonlijk bewaar ik positieve herinneringen aan Lei Crombach. Hij was de rust zelve en altijd bereid om leerlingen hulp te bieden. Lei heeft gedurende zijn verblijf op Rolduc heel veel foto's en dia's gemaakt. Zo is de foto op de pagina 2 van zijn hand. We konden trouwens toen al van zijn hobby mee genieten. Als een soort *Polygoon Journaal* werd er regelmatig voor de vertoning van een film een *Rolduc Journaal* getoond. Ook herinner ik me, dat hij bij een gelegenheid als volleerde *Büttereedner oes Kirchroa* optrad. Voor velen onder ons een nieuwe vastelaovends-ervaring. Jammer, dat ik niet eerder contact met hem heb gezocht.

Leo Verkoulen is weer terecht!

door Jo Kunnen

In de negende nieuwsbrief (d.d. 10-05-2021) heb ik uitgebreid verslag gedaan van mijn pogingen om contact te krijgen met Leo Verkoulen. Sinds medio 2020 was hij in eens onbereikbaar. Met enige regelmaat ben ik zijn (niet afgesloten) telefoonnummer blijven bellen. Helaas altijd zonder dat de telefoon werd opgenomen. Tot op vrijdagmiddag 24 september 2021. Na drie keer overgaan nam een vertrouwde zware stem op. "Met Leo! Hoi, Jo! Wat leuk! Pas gisteren heb ik mijn telefoon weer ingeschakeld. Jij bent de eerste, die ik spreek."

Leo vertelde me, dat hij vanwege corona en vanwege zijn persoonlijke gezondheid een jaar volstreekte rust had genomen. Voor alle externe prikkels had hij zich volledig afgesloten. Hij had in deze periode met niemand contact gehad. Zijn telefoon had hij uitgeschakeld, zijn mail niet gelezen en post niet beantwoord. Inmiddels voelde hij zich prima. "Binnenkort ga ik ook weer sommige activiteiten oppakken. Ook mijn levensverhaal ga ik een keer op papier zetten, maar wanneer weet ik nog niet!", aldus een vrolijke Leo.

Ik was opgelucht, dat er eindelijk een levensteken van hem was.

Het Stadttheater in Aken anno 2021 / Gemakkelijk met de trein (en een Nederlandse Ov-kaart) te bereiken!

Mijn eerste en... waarschijnlijk ook mijn laatste opera! *door Jo Kunnen*

In menig levensverhaal wordt de culturele vorming op Rolduc geroemd. Wanneer je door de jaarboeken bladert, raak je inderdaad onder de indruk van de vele films, toneel- en muziekvoorstellingen, die we elk jaar voorgeschoteld kregen. Het was jaarlijks een rijk en kwalitatief hoog aanbod. De jaarlijkse filmdagen waren zelfs buiten Rolduc befaamd; externe gasten kwamen er naar toe. In elk jaarboek worden alle uitvoeringen uitgebreid besproken in de *Kroniek der voorstellingen*. Voor ons waren deze uitvoeringen en met name de moderne films in feite een venster naar de buitenwereld; de televisie deed immers pas eind jaren zestig op Rolduc zijn intrede.

Een traditie was, dat de ouderejaars (vanaf 3 gymnasium) jaarlijks een bezoek brachten aan het Stadttheater in Aken voor zeer speciale voorstellingen. Ik herinner me mijn eerste opera in mijn leven nog goed. Op 1 februari 1966 hadden we 's middags geen les. Met de bus togen we naar het Stadttheater in Aken om te gaan genieten van Zar und Zimmermann van Albert Lortzing. In de *Kroniek der voorstellingen* in het Jaarboek 1965/1967 staat de volgende recensie:

'Het is een frisse vrolijke opera, geschreven met een scherp gevoel voor toneel en een onuitputtelijke verve; muzikaal misschien niet groots, maar niettemin meeslepend. Ofschoon het peil van de solisten de laatste jaren wat minder hoog ligt, zijn regie, decors, kostuums en koor ook tegenwoordig nog tot in puntjes verzorgd. Je moet wel een snob wezen, als het je onberoerd laat.' Laat ik dan maar een snob zijn. Ik zal op deze middag zeker onder de indruk zijn geweest van het prachtige Stadttheater en van deze grootse opera, doch opera's en operettes zijn nooit mijn genre geworden.

PS Voor de ouderejaars onder ons was op 9 maart 1965 de opera 'Don Pasquale' van Gaetano Donizetti hun vuurdoop.

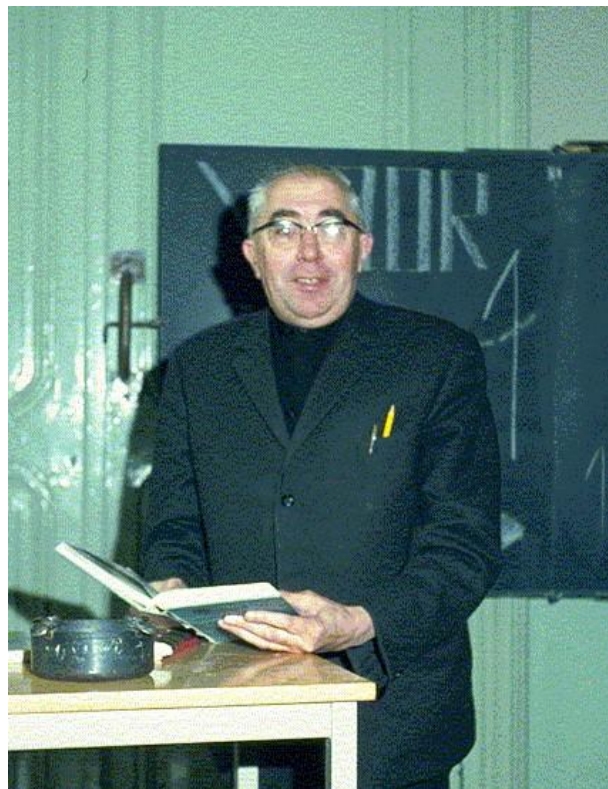
Verboden te lachen!

door Wim Schlösser

In sommige situaties zou je graag in lachen zijn uitgebarsten, doch op Rolduc keek je wel uit. Het moet - gelet op de hoofdpersoon - in klas 1 B in 1963 gebeurd zijn. We hadden weer eens proefwerk Latijn. Jules Schrijen was onze docent. Met zijn behaarde schoppen van handen en indrukwekkende bochel, gekleed in wapperende zwarte toog, beende Jules door de klas heen op zoek naar zondaars, lees naar spiekende leerlingen. Op enig moment had hij Hub Lemeer in het oog. Hub zat kennelijk stiekem te gluren naar de een of andere geheime aantekening om zijn gebrek aan actuele kennis ter plekke wat op te krikken. Jules kreeg dat in de gaten en met een woeste brul werd Hub ineens in zijn kraag gevat en door Jules vloekend en tierend naar voren in de klas gesleurd. Hub moest op zijn knieën voor het bord gaan zitten, het hoofd berouwvol gebogen.

De klas was stijf van schrik en Jules bereikte langzaam het kookpunt. Nog steeds kwaad door de klas benend passeerde hij de lessenaar, waarop zijn stapeltje boeken lag, dat hij steeds meebracht naar de klas. De grammatica had al betere tijden gekend en was in de loop der tijden veranderd in een losbladig exemplaar, alleen nog bijeen gehouden door een restant van ooit een omslag. In een uitbarsting van woede greep Jules in het voorbijgaan zijn grammatica vast en probeerde Hub daarmee een draai om zijn oren te geven. De grammatica gaf op dat moment definitief de geest en spatte uiteen in een hoop losse bladen, die over de vloer vlogen.

Dit unieke schouwspel leidde niet tot de te verwachten lachbui van de andere klasgenoten, maar veeleer tot een verzameling grimassen trekkende en op de lippen bijtende gezichten, bang om te lachen en dan vervolgens door Jules te worden aangesproken. Hoe het verder op die dag met Hub is afgelopen, weet ik niet meer, maar de rondvliegende grammatica staat me nog helder voor de geest.

Jules Schrijen, leraar Latijn

Duitse les van de Baas

Vele jaren later op 6 gym B, voor mij dus in 1969, hadden wij Duitse les van President Jochems. Daar was ook weer zo'n onverwacht moment. Jochems kijkt naar zijn lesboek dat voor hem op tafel ligt en ineens valt er met het bijpassende tinkelgeluid een glas uit zijn bril. Het glas schommelt nog even heen en weer op tafel, beduusd gadeslagen door Jochems, die niet precies wist wat hij op dat moment moest doen. Ook hier moest de te verwachten lachbui helaas weer in de kiem worden gesmoord en werden er weer de nodige lippen stukgebeten.

Bekomen van de schrik probeerde Jochems dapper de les voort te zetten. Zonder bril lukte dat niet echt, dus probeerde hij met een hand het 'lege gat' dicht te houden en met het 'gevulde gat' het boek te lezen. Ook hier hadden waarschijnlijk diverse klasgenoten, waaronder ik zelf, graag enige momenten dijen kletsend toegekeken bij deze potsierlijke vertoning.

Helaas gold ook hier: Verboden te lachen! Dat was toch een beetje de cultuur binnen Rolduc. We waren vaak gewoon te bang om plezier te hebben.

Het scheelde maar een halve armlengte!

door Piet Peeters

Naar aanleiding van het artikel van Twan over de nimfen in de vorige nieuwsbrief, schoot mij een gebeurtenis te binnen, waar ik met een glimlach aan terug denk. In het artikel werd aangehaald, dat Math stapelverliefd werd op Riny. Volgens mij waren er nog veel meer jaargenoten, die een oogje hadden op deze dames. Zij stonden zeker niet alleen naar boven te kijken bij de watertoren, omdat de muziek misschien iets te hard stond, zoals Marga suggereerde. Een glimp van deze dames kon een dag al goed maken. Helaas waren zij zo onbereikbaar en waren wij ook tamelijk naïef in dat soort zaken. Figuurzagen en pitrieten hadden we op Klein Rolduc al geleerd, maar dit was andere koek. Wij waren allesbehalve ervaringsdeskundigen.

Ik herinner mij, dat wij als vriendengroep een afspraakje hadden met de drie dames in een van de kelders onder de watertoren. Daar kon je via een poortje in de muur aan de buitenkant van het voorplein in. Er waren drie poortjes. Achter een poortje lagen botten van de slagerij, daar moest je niet wezen. Achter een ander poortje lagen gereedschappen opgeslagen. Er was echter ook een kelder, vanwaar er een gang onder Rolduc doorliep tot, volgens de overlevering, helemaal in Herzogenrath. Dat laatste betwijfel ik, maar het klonk in ieder geval spannend. Enfin, wij waren in die laatste kelder samen met de meiden. Het was 's avonds, aardedonker, en het was vooral spannend. We moesten stil zijn, want we mochten niet ontdekt worden door de surveillanten.

De catacomben van Rolduc anno 2021. Plaats delict: de poort rechts.

Voor mij gold ook, dat ik een oogje had op een van de dames, maar hoe dat verder aan te pakken? Ik had mezelf aan de zijde van de betreffende dame gemanoeuvreerd en dacht: ik leg mijn arm achteloos om haar middel en dan komt er vanzelf een reactie en zien we verder. Een goed plan! Ik steek mijn arm uit om de daad bij het woord te voegen en halverwege gebeurt er iets vreemds: ik kom een andere arm tegen, die vanaf de andere kant met hetzelfde doel werd uitgestoken. Had ik voorzichtigheidshalve nog wat ruimte gelaten, die ander ging recht op zijn doel af. En met succes, bleek naderhand. Gemiste kans dus voor mij.

Zo nu en dan denk je daar nog wel eens aan terug en realiseer je je, dat je misschien maar een halve armlengte verwijderd was van iets, dat je hele levenspad had kunnen veranderen. Waarschijnlijk niet, maar het idee alleen al is toch mooi!

Herinneringen aan de Harmonie van Rolduc

door Wil Schmitz

Toen ik op Rolduc kwam, ging ik bijna vanzelfsprekend bij de harmonie. Een jaar eerder was ik al, via de Fanfare Concordia van Melick, met twee neven naar de muziekschool in Roermond geweest. Bij de harmonie speelde ik eerst piston, later trompet. Ik zat jarenlang naast Piet Jansen, een van de beste muzikanten. Het prachtige Il Silenzio van Piet tijdens optredens met het orkest 'De Jeu Janssens' blijft voor altijd in mijn herinnering. Piet is helaas begin 2020 veel te vroeg overleden.

Goed muziek maken valt of staat met veel oefenen. Behalve muziek maken wilde ik in de pauzes en in mijn vrije tijd natuurlijk ook nog voetballen op de cour, naar de knutselclub, de pioniers en alle andere clubs, die me aanspraken. Om dan bij prachtig weer in mijn eentje in een pianohokje onder in de kelder te gaan zitten oefenen, vergde wel erg veel discipline en was voor mij vaak een te grote opgave. Ik bleef dus een middelmatig muzikant.

Ik herinner me dirigent Gerards, die ons altijd voorhiel dat, als we maar goed oefenden, we een keer in de pauze van een voetbalwedstrijd van Rapid JC op Kaalheide mochten optreden. Het is er nooit van gekomen!

We speelden prachtige stukken: de Festival Hymne van Boedijn, de Triomfmars uit Aida en samen met het zangkoor het Slavenkoor uit Nabucco. Ook speelden we de bekende Mars der Medici (een moeilijke mars volgens de kroniekschrijver in het jaarboek).

Dirigent E. Gerards

De harmonie trad door het jaar heen een aantal malen op: bij een priesterfeest, op de bezoekdag van onze ouders, bij jubilerende leraren, zusters en knechten en natuurlijk op het Presidentsfeest tijdens het bekende defilé; wij de muzikanten in wit overhemd met een groene baret en een rode stropdas. Traditiegetrouw was er nog op het einde van het schooljaar soms een "flatschconcert".

Van onze jaargang waren in ieder geval Jac van Ham, Ruud Stapel, Joep Prevo (klarinet) en Jo Kunnen (schuiftrombone) lid van de harmonie. Ongetwijfeld vergeet ik mensen.

De harmonie werd op het einde van het schooljaar 1968 opgeheven, enerzijds omdat met het teruglopende aantal (interne) studenten ook het ledenaantal van de harmonie terugliep; anderzijds omdat de heer Gerards, de onvolprezen dirigent van de harmonie, om gezondheidsredenen de dirigeerstok niet langer kon hanteren.

Ik bewaar goede herinneringen aan de harmonie. Het gaf wat extra's aan mijn tijd op Rolduc. Jammer genoeg heb ik door de vele verhuizingen naderhand zelf niet meer gespeeld.

*Tijdens het jaarlijks Presidentsfeest begeleidde de harmonie (links) het defilé.
Waar zie je dit nog?*

Kort Nieuws

DE VOLKSKRANT DINSDAG 28 SEPTEMBER 2021

Of Lei antwoorden heeft ontvangen, weet ik niet.

Ik vind het een sympathieke oproep van deze zoon van een oud-mijnwerker uit Spekholzerheide. Lei is bovendien ook nog eens goed bekend met de gevolgen van bevingsschade, maar dan als gevolg van de exploitatie van kolenmijnen.

Aardgas

Lieve Groningers, wilt u ons alstublieft helpen? Sorry, hoe wij u hebben behandeld de afgelopen vijftig jaar. We hebben uw bodemschatten geroofd en u laten stikken toen daar schade van kwam. Wij proberen de schade nu te vergoeden, maar dat wil nog niet vloten.

Wij gaan een tandje bijzetten, zeker als u ons voorstel kunt accepteren. De prijs van olie en gas rijst de pan uit. Alle Nederlanders, ook u, krijgen grote prijsstijgingen voor energie voor de kiezen. Wat vindt u van het volgende voorstel: kunt u ermee instemmen dat wij de gaswinning tijdelijk opschroeven terwijl u de helft van de opbrengst ontvangt? Schoon in het handje. Lopende en nieuwe schades zullen wij onmiddellijk aanpakken en royaal oplossen, zonder bureaucratie. De regeling is tijdelijk en u bepaalt wanneer zij stopt.

Graag uw antwoord.

Lei Bodelier, Zandvoort

Herinneren jullie je Carl Grasveld nog?

Na de laatste nieuwsbrief vroeg Piet Gielen me of ik Carl Grasveld uit Hilversum op mijn verzendlijst had staan. Eind jaren zestig heeft hij ook op Rolduc gezeten.

Bij het lezen van zijn naam, kwam hij direct op mijn netvlies te staan. Ik ben naar hem op zoek gegaan en heb ik hem vrij snel kunnen traceren. Hij was zeer verrast en benieuwd. Graag wilde hij alle nieuwsbrieven ontvangen.

Zelf weet hij niet meer, wanneer hij precies op Rolduc heeft verbleven. Het is waarschijnlijk maar een korte periode geweest. *(Volgens de Jaarboeken heeft Carl alleen gedurende het studiejaar 1967/1968 op Rolduc verbleven).*

Van Leeuwarden naar Rolduc

Carl: "Ik kwam via een internaat in Leeuwarden, dat op gezag van de Rechtbank vanwege wanbeheer en lichamelijke lijfstraffen moest worden gesloten, naar Rolduc. Na een ziekenhuisopname moest ik er weer weg. Uit deze periode heb ik helaas niets meer bewaard. Wel herinner ik me nog, dat ik met enkele andere interne leerlingen naar de HBS in Kerkrade ging."

Hij schrijft verder: "Mijn beroepsmatige carrière ben ik begonnen bij het toenmalig Angola Comité en de Dr. Eduardo Mondlane Stichting. Na de Anjerrevolutie en de onafhankelijkheid van de Portugese koloniën is mijn liefde voor Afrika nooit meer weggegaan. In 1975 heb ik de Stichting Ideële Import opgericht; ik ben daar 15 jaar directeur van geweest. Het was de voorloper van de Stichting Max Havelaar, nu Fair Trade. In 1990 ben ik naar Namibië vertrokken, waar ik 8 jaar heb gewerkt en gewoond. Terug in Nederland in 1998 heb ik een aantal keren gewerkt als verkiezingswaarnemer in Zimbabwe, Bangla Desh en Sri Lanka. In 2000 startte ik als civiel medewerker bij de afdeling Vredesmissies van de VN, allereerst in de DR Congo en later in Ivoorkust. In 2014 moest ik vanwege mijn pensioengerechtigde leeftijd afscheid nemen van de VN. Terug in Nederland ben ik taxichauffeur geworden bij een bedrijf op Schiphol en nu rijd ik gehandicapt rond in de Bollenstreek en in Haaglanden. Maar ondertussen ben ik af en toe ook weer op missie geweest als verkiezingswaarnemer, recentelijk onder andere in Zimbabwe en Tunesië. Zo probeer ik actief te blijven."

Leo Kalnenek

Op 23 januari 2021 is Leo Kalnenek overleden. In Nieuwsbrief 8 is een In Memoriam van hem opgenomen. Van Ronald Kalnenek, een broer van Leo, ontving ik het bericht dat zij als familie de as van Leo op 24 juli 2021 bij de vijvers van Rolduc hebben uitgestrooid. In de herfst worden er enkele zaailingen van een boom uit de ouderlijke huistuin bij geplant. Voor de 96-jarige moeder van Leo was het natuurlijk een zware dag om de as van je zoon te moeten uitstrooien.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt elk kwartaal ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.
Contactpersoon: Jo Kunnen / mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446